CHRISTOPHER ROWE

STATUL VOLUNTAR

CHRISTOPHER ROWE s-a născut în Kentucky şi încă locuieşte acolo. Împreună cu Gwenda Bond, administrează o mică tipografie şi editează apreciata revistă Say. Povestirile sale au fost publicate în SCI FICTION, Realms of Fantasy, Electric Velocipede, Idomancer, Swan Sister, Trampoline, The Infinite Matrix, The Journal of Pulse-Pounding Narratives, precum şi în alte publicaţii şi au fost adunate în 2003 în volumul Bittersweet Creek.

Aventura stranie şi minunată care urmează ne descrie o societate pe cale de a fi înghiţită şi transformată de o Singularitate ciudată şi puternică – şi povesteşte despre cei puţini care, în procesul de deglutiţie, îi rămân înţepeniţi în gâtlej.

Soma îşi lăsase maşina în parcarea de la capătul potecii, deasupra Plajei Guvernatoarei. Un loc sigur, de obicei, verificat adesea de Patrula de Autostradă din Tennessee şi înconjurat din trei părţi de stânci de calcar ce se scufundau în Golful Mexicului.

Dar astăzi, după urcuşul greu pe cărarea dinspre plajă, văzu că maşina îi fusese atacată. Geamul de lângă şofer era spart.

Soma îşi lăsă ranița să cadă şi alergă la maşină. Aceasta se feri din calea lui, dădu cu spatele, cât îi îngăduia funia cu care era priponită, înainte de a-l recunoaşte şi de a se întoarce, cu un slab şi jalnic suspin.

— Oh, maşină, zise Soma, mângâind capota şi deschizând portiera. Oh, maşină, eşti rănită.

Pe urmă Soma scotoci prin trusa medicală, azvârlind deoparte semnale luminoase şi bandaje, şi găsi, în sfârşit, în sfârşit, flaconul cu alifie. Întinse unguentul pe geamul sfărâmat, mătură cioburile în şanț şi doar apoi pulveriza gazul analgezic pe întreaga portieră, doar apoi închise ochii, accesă semnalele de apel, coborî ecranele. Îşi deschise capul şi îl folosi ca să sune la poliție.

În puținele minute dinainte de a vedea cadrele de biciclete albastru cu alb virând din direcția soarelui, cu aripile din bule umflându-se cu furie, rămase cu privirea pierdută către plaja din Nashville. Macaralele cultivate acolo din ordinul Guvernatoarei pentru a draga portul aveau să intre curând în repausul de iarnă – frunzele lor, ce se întindeau pe mai multe pogoane, erau deja colorate în nuanțe de portocaliu şi auriu.

— Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, se auziră glasuri de deasupra.
Soma se întoarse şi-i văzu pe poliţişti aterizând. Vorbeau cu toţii simultan, în incantaţia ritmică a executării legii.
— Maşina ta va fi vindecată pe cheltuiala contribuabililor. Pe urmă cuvintele rituale:
— Iar răufăcătorii vor fi deferiţi justiţiei.
*
Eficienţa şi ordinea luară după-amiaza în stăpânire, în vreme ce ploaia care se anunţase începu să cadă. Unul dintre cei 144 de Detectivi îşi făcu apariţia, iar Soma şi poliţiştii îl priviră cu toţii, simţind povara slujbaşului Guvernatoarei înăuntrul capetelor. Înlătură gândurile unuia dintre membrii Patrulei Autostrăzii şi se urcăpe spatele lui, mişcările bărbatului devenind mai puţin fireşti în timp ce era călărit şi ghidat. Detectivul filmă declaraţia lui Soma.
— Am venit să desenez copiii de pe valuri, zise Soma.
Îşi deschise micul rucsac în faţa camerei balon de săpun, scoase cărbunele şi creioanele, blocul de desen cu hârtie din comerţ, prinsă între plăcile ruginite de metal adunate de la groapa de gunoi de la gura Râului Cumberland.
— Arată-ne, arată-ne, incantă Detectivul.
Soma răsfoi printre schiţe. În negru şi gri, desenase nadele plutitoare care se îngrămădeau pe valuri în această perioadă a anului. Micuţi, majoritatea bebeluşi goi, dar şi câteva fetiţe în costume de baie dintr-o singură piesă, chiar şi un băiat gras, prepuber, care se

agăța cu disperare de o minge dezumflată, îndreptând ochii îngroziți şi rugători către privitor.
— Ț-ț-ț, cântă Detectivul, percutant. Desenează firicelele la bebeluşii ăia, Pictor Soma. Marchează liniile de la călcâie.
Soma fu tentat să-i arate Detectivului atestatele artistice tatuate în jurul încheieturilor sale în cerneluri delicate, roz-portocalii, ca să-i reamintească agentului care aspecte ale vieții civice intră în competența fiecărei autorități, dar îşi muşcă limba, de teama unei proscrieri Pentru-Siguranța-Publică.
De parcă nu toată suflarea din Tennessee ar fi ştiut că pruncii care se bălăceau în valuri nu erau decât extremități, nimic altceva decât nade care creşteau din boturile aligatorilor ghemuiți pe fundul nisipos al apei.
Detectivul recapitula:
— Ai fost aici în exercițiul funcțiunii, ai parcat legal, ai plătit taxele corespunzătoare pe metru, nu ai văzut nimic, ai informat autoritățile la timp. Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului, Patrula de Autostradă din Tennessee salută spiritul tău civic.
Polițiştii erau împrăştiați în jurul parcării, proiectând lunete de reper şi privind înapoi în timp. Dar auziră cu toții aluzia, îşi încetară activitatea şi izbucniră în urale răguşite pentru Soma. Acesta le acceptă adularea îndatoritor.
Pe urmă Detectivul sparse camera balon de săpun şi înhață filmul înainte să cadă. II rulă, îl mestecă, dus pe gânduri, apoi descăleca de pe polițist, care se cutremură şi căzu peste Soma. Astfel că nu auzi în primele momente ce începuseră să scandeze ceilalți, nu

descifra mesajul până ce nu văzu ce anume înconjurau. Ceva era agățat în ghimpii subțiri ai unui scaiete aplecat, crescut la marginea parcării.

— Pană de cioară, incantară polițiştii. Pană de cioară. Pană de cioară. Pană de cioară.

Până şi Soma, licențiat în artă, nu în drept, îşi dădu seama ce însemna bucățica aceea fâlfâitoare de negru. Maşina îi fusese atacată de Kentuckieni.

Din câte îşi amintea, Soma nu pictase niciodată un autoportret. Dar avea o stare de melancolie, aşa că ar fi putut să ia câ-teva notițe vizuale ale chinuitorului său drum de întoarcere la Nashville, dacă s-ar fi gândit că-şi poate feri hârtia de ploaie. Soma între mare şi oraş ar fi putut numi un asemenea tablou. Sau Soma între furtuni, dacă hotăra să aleagă singurul moment senin când soarele se arătase prin stratul amenințător de nori.

Oricare dintre aceste imagini ar fi înfățişat un tânăr înalt, cu o pălărie cu boruri largi, îmbrăcat cu pantaloni negri trei sferturi şi un jerseu galben desfăcut, dezvelind un piept uscățiv. Un tânăr, desigur, dar nu unul obişnuit cu plimbările lungi pe jos. Nu era nimic de făcut, maşina lui urma să rămână în parcarea de la capătul cărării cel puțin trei zile.

Femeia mecanic sosise pe când polițiştii plecau, urcând la galop drumul de pietriş, călare pe o iapă albă însemnată cu cruci roşii. Sărise din şa şi scosese câteva sunete de compătimire la adresa maşinii, chiar înainte de a-l saluta pe Soma, făcându-se astfel îndrăgită simultan de automobil şi de proprietar.

Scărpinând maşina la baza antenei, examinând exact punctul maşinii care avea mai multă nevoie de atenție, se prezentă.
— Sunt Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii, zise ea, dar nu părea că asta o deranjează, căci, în timp ce vorbea, îşi trecu mâna liberă prin părul blond, tuns demodat de scurt.
Îşi fluieră calul şi începu să despacheteze desagile de pe şa.
— Voi fi nevoită să construiesc un garaj mai mare decât în mod normal pentru maşina ta, Pictor Soma, căci trebuie să ne găzduiască pe mine şi calul meu în timpul convalescenței. Dar nu te teme, autorizațiile mele sunt în bună regulă. Am asigurări de la oraş şi de la stat. Totul se face pe cheltuiala contribuabililor.
Ceea ce era o foarte mare uşurare pentru Soma, sărac fiind. Cu prieteni şi mai sărmani, niciunul cu maşină, fără să poată, astfel, chema pe cineva de pe Alee să-l salveze, iar acum acest drum lung, umed, înapoi spre oraş.
Bineînțeles că Soma şi prietenii lui nu duceau o viață lipsită de confort. Deasupra atelierelor aveau spații uscate de dormit, călduroase sau răcoroase, în ftmcție de anotimp, chiar curate, dacă asta era înclinația unui anume artist, aşa cum era Soma. Un spațiu uscat, cald sau rece, unde să doarmă. Un spațiu bun pentru muncă şi o şansă mai mult decât suficientă de a-şi vinde picturile şi desenele, căci Aleea era unul dintre celelalte obiective pe care le vizitau provincialii când ajungeau în Nashville. Înainte de a se duce la Opera imensă, boltită, sau după.

Toate acestea şi, pe deasupra, o maşină, desigur, libertatea drumului. Chiar dacă drumul nu era chiar atât de liber, fiindcă maşina nu era tocmai a lui, era darul familiei sale, un produs al fermei lor. Amândoi, maşină şi artist, produse ale acelei vieţi la fermă pe care Soma s-a străduit din răsputeri s-o uite.

Dacă tinereţea petrecută la fermă n-ar fi fost atât de îndepărtată, poate că nu l-ar fi durut picioarele aşa. Poate că nu s-ar fi simţit chiar atât de nefericit coborând, cu paşi târşâiţi, drumul de pietriş către oraş, poate că ar fi avut privirea destul de ageră să zărească un oraş atât de pierdut în ceaţă, auzul destul de ager să perceapă ţipetele şi croncăniturile înfundate pe care atacatorii lui le folosiră ca să se organizeze, înainte de a ţâşni de jur împrejur – lăsându-se de pe crengile copacilor, urcând din şanţuri, ieşind din tufişuri.

Avu loc un atac al Ciorilor în fata căruia Soma rămase înmărmurit.

— Asta se întâmplă numai la televizor, spuse.

Peşterile şi dealurile pe care le bântuiau nestingheriţi aceşti Kentuckieni erau la sute de kilometri depărtare şi mai către nord şi est, dincolo de linia nestatornică de conflict a uneia dintre graniţe. Kentuckienii nu putea fi aici, atât de departe de palisadele frontierei de la Fort Clarksville şi Barren Green.

Dar iată-i aici, fără doar şi poate, ţopăind şi ţipând, zgâri-ind pietrişul cu cizmele lor cu gheare, clipind pentru a alunga ploaia ce le şiroia în spatele măştilor şi peste ochi.

O Cioară plesni de două ori din limbă şi, dintr-odată, Soma, deveni obiectul principal al unei activităţi

intense. Mâini noroioase îi deschiseră gura cu forța, nasul şi gura îi fură badi-jonate cu o pastă care la început îl înțepă, apoi îl amorți. Mâinile îi fură legate în față cu o sfoară groasă de cânepă. Chiar şi aşa speriat cum era, Soma nu-şi putu stăpâni uimirea:
— Sfoară pentru fumat! Zise.
Conducătorul cetei se strâmbă, clătină din cap cu dispreț şi neîncredere.
— Sfoara şi țigările provin din două varietăți cu totul diferite de plante, zise cu un accent abia descifrabil. Volii sunt proşti de-a binelea.
*
Pe urmă Soma se căznea să străbată prin tufişuri, când târât, când îmbrâncit, şi chiar aproape dus pe sus de un şir de Frați Ciori. Băieții alergau cu mari eforturi, de parcă Soma ar fi fost o povară pentru ei, altminteri viteza lor normală trebuie să fi fost înspăimântătoare. În sfârşit, cineva anunță o oprire şi Soma se prăbuşi.
Căpetenia se apropie, scoțându-şi masca şi ştergându-şi fața. Cute roşii, adânci, îi brăzdau chipul dinspre tâmple, peste pomeți, până la nasu-i cârn. Soma ar fi zis că bărbatul avea patruzeci de ani dacă l-ar fi văzut pe Alee, îmbrăcat ca un om obişnuit, în tricou şi pantaloni scurți.
Deşi era extenuat, Soma şi-ar fi dorit să scoată carnetul şi o bucată de cărbune din rucsăcelul pe care încă îl purta, ca să poată imortaliza câteva dintre chipurile sălbatice din jurul său.
Căpetenia se uita lung la el, fără să vorbească, astfel că Soma rupse tăcerea.

— Cicatricile acelea, pictorul îşi ridică mâinile legate şi trasă dâre în josul fiecărui obraz al său, sunt ceremoniale? Îţi indică rangul?
Kentuckienii aflaţi destul de aproape ca să poată auzi pufnire şi izbucnire în râs. Omul din faţa lui Soma făcu o rapidă, exagerată pantomimă de dezgust. Îşi desfăcu mâinile, o, zei, pe urmă îşi scoase masca cu cioc de pe cap şi îi arătă lui Soma dosul acesteia. Două curele de piele se încrucişau în interior, spri-jinind suprastructura sofisticată a măştii şi împiedicând-o, observă Soma, să apese cu toată greutateape nasul celui care o purta. Se uită din nou la conducător, îl văzu frecând urmele care păleau.
— Scuze, zise pictorul.
— Nu-i nimic, răspunse Cioara. Asta e soarta unui nobil sălbatic, să fie greşit înţeles de locuitorii decadenţi ai oraşului.
Soma se holbă la bărbat preţ de un minut. Zise:
— Băieţi, cred că ne uităm la aceleaşi programe TV. Căpetenia privea împrejur, numărându-şi băieţii. Îşi coborî masca şi îl trase pe Soma în picioare.
— Se prea poate. Trebuie să plecăm.
*
Se dovedi că numele căpeteniei era Japheth Sapp. Cel puţin aşa îl strigau ceilalţi Fraţi Ciori, de pe unde hoinăreau ei, în faţă sau în urmă, dând târcoale prin tufişuri, cărărându-se de pe crengile subţiri pe ramuri şi pe trunchiuri, sus, deasupra. Soma se adânci într-un spaţiu de visare, încântând subvocal şi supravocal (fiind redus la tăcere cu brutalitate de Japheth). Într-un moment de luciditate, ghicise că pasta pe care i-o

administraseră Kentuckienii avea probabil un efect de anihilare a voinței. Nu-şi dădea seama că poate să-şi deschidă capul şi să sune după ajutor, nici măcar nu voia. Dar „Voi avea grijă de tine”, promitea Atena întotdeauna. Se agăța de acest gând şi avea impresia că nu intra în panică datorită drogurilor pe care i le dăduseră Ciorile, dar şi fiindcă avea să fie salvat în curând de poliție. „Voi avea grijă de tine.” În definitiv, nu era acesta unul dintre sloganurile Guvernatoarei, cristalizat din fulgii publicit ari pe cerul de deasupra de Nashville, în timpul Campaniei?

Îi făcea bine să se gândească la aceste lucruri. Îi făcea bine să se gândească la capitala sănătoasă şi să uite că era răpit de nişte străini, de indieni, de bandiți.

Atunci căpetenia cetei de atacatori îl aruncă într-un şanț, fluierând şi gesticulând, chemându-şi toți băieții să plonjeze în apă, să se îngrămădească laolaltă, aruncându-şi pelerinele în sus şi acoperindu-se cu ele.

— Ce se întâmplă, şefu'? Întrebă băiatul cu ochi albaştri, pe care Soma îl observase mai devreme şi care stătea acum ghemuit în mocirlă, cu cotul proptit în coastele lui Soma.

Japheth Sapp nu răspunse, dar un altul, mai tânăr, şuieră:

— P. A. T. Are până şi un urs în văzduh!

La această neverosimilă remarcă şoptită, Soma se întrebă dacă urs însemna salvare. Deşi anumite aspecte ale acestei experiențe erau plăcute. Nu-i trecu prin minte să se teamă pentru sănătatea lui, nici măcar după ce Japheth îl doborî cu o uşoară lovitură de picior înapoia genunchilor, atunci când pictorul se ridică şi

dădu la o parte pelerinele cu pene, pentru a zări o părticică din cer.
Sus era într-adevăr un urs. Da, era îmbrăcat în albastru şi alb.
— Vreau să văd ursul, zise tânăra Cioară. Japheth clătină din cap:
— Te duc la Movila Răchitei, Lowell, când ne întoarcem acasă, şi-ți arăt urşii negri care trăiesc în susul Râului Verde. Ursul de colo e doar un robot făcut din baloane şi posedat de un demon, nu merită să te uiți la el decât dacă eşti destul de aproape ca să-l poți spinteca.
Cu toți cei care-l capturaseră concentrați la liderul lor sau la cer, Soma se întrebă dacă ar putea să-şi deschidă capul. De îndată ce fu străbătut de acest gând, Japheth Sapp se întoarse către el şi îl pironi cu privirea.
— Mai dați-i ăstuia nişte pastă, se adresă el găştii. Dar aveți grijă cum vă purtați cu el, mai avem nevoie de capul voiului ca să traversăm Cumberlandul, chiar şi după ce mituim gândacii de colectare.
Soma vorbi prin substanța vâscoasă cu care rotofeiul cu pene de bufniță îi acoperea jumătate din față.
— Gândacii de colectare lucrează pentru oraş şi nu li se poate aduce nici un reproş. Planurile voastre sunt eronate dacă se bazează pe coruperea slujbaşilor Guvernatoarei.
Alte huiduieli, alte sâsâituri.
— Dacă gândacii de colectare ar avea mame, mi le-ar vinde pentru jumătate de butoi de whisky de Kentucky. Noi avem mai mult de o jumătate de butoi.

Soma ştia că Japheth mințea – era o tactică obişnuită de instigare folosită de eroii neoanarhişti.
— Ştiu că minți. E o tactică binecunoscută a...
— Taci din gură, Pictor Soma! Îmi placi aşa cum eşti, dar am citit cu toții programul Guvernatoarei. Vei vedea că suntem prea sofisticați pentru tiparele voastre.
Japheth făcu un semn şi grupul se împrăştie. Mlădițele alergară afară şi trunchiul principal se eliberă din strânsoare. Şi nu sunt un agitator anarhist. Sunt multe, dar asta nu.
— Cântăreț! Zise o Cioară tânără, trecând cu pas grăbit pe lângă ei.
— Cânt, uneori, la sfârşit de săptămână, asta vrea să spună. Nu am un contract de înregistrări sau ceva, zise Japheth, îmboldindu-l acum pe Soma chiar el.
— Sudor! Spuse un altul.
— Înscris în sindicat, preciza Japheth. Asta e munca mea de zi cu zi, şi lucrez la frontieră.
Alte minciuni, ştia Soma.
— Atunci, să presupun că voi ați construit Zidul împrejmuitor? Tot ce spunea îi amuza copios pe aceşti oameni.
— Nu doar Kentuckienii, volule, tot restul lumii. Numai că noi îl numim câmpul de separație.
— Agitator, cântăreț, sudor, zise pictorul, în timp ce starea de amorțire se răspândea mai adânc decât înainte, afectând felul în care rosti cuvintele şi felul în care le alese.
— Asasin, mormăi Bufnița, primul lucru pe care Soma îl au – zise.

Japheth se cățăra pe un mal în fața lui Soma. Se opri şi se răsuci. Piciorul lui sfredeli stratul de frunze, răspândind un miros jilav. Se uită la Bufniță, apoi, aspru, la Soma, ghicindu-l.

— Acum eşti bine dopat, Pictor Soma. N-ai cum să-ți deschizi capul ăla până nu ți-l deschidem noi. Aşa că, negreşit, iată adevărul: Nu suntem aici doar ca să-i furăm lucrurile. Suntem aici să pătrundem în castelul ei. Suntem aici s-o ucidem pe Atena Parthenus, Regină a Logicii şi Guvernatoare a Statului Voluntar Tennessee.

Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii împrăştie ramuri înfrunzite prin parcare, lăsând frunzele lungi, verzi de ferigă să se usuce înainte de a folosi mormanul pentru a-şi face patul. Calul ei privea pe deasupra uşii scunde a boxei sale. În interiorul corpului principal al garajului, maşina lui Soma dormea anesteziată.

— Taman destule pentru un pat moale, căluțule, zise Jenny. Vom dormi cu toții bine, după ziua asta grea.

Atunci văzu acel mic fâlfâit. Una dintre crengi avea o pană prinsă între frunze şi, da, pana avea culoarea neagră a tăciunelui, albastrul întunecat al nopții, fumuriul nordului. Jenny oftă, căci calitatea ei de cetățean nu era atât de nepătată ca a lui Soma, iar polițiştii o tulburaseră. Dar îşi deschise capul, privind țintă la pană.

Un telefon săltă dintr-un tulipier, ceva mai jos pe drumul către Nashville. Cârâi în zboru-i scurt şi ateriza, greoi, lipsit de grație, în fața lui Jenny. Îşi întoarse ochii de mărgea către ea:

— Sună, zise telefonul.

— Alo, spuse Jenny.
Operatoarea lui Jenny avea exact vocea lui Jenny, alt lucru care o tulbura în taină. Operatorii altor oameni avea glasurile unor staruri de televiziune, ale unor Legislatori celebri sau personaje vesele de desene animate, dar Jenny făcea parte din acea minoritate de persoane ai căror Operatori şi Profesori aveau mereu vocea lor. Jenny îşi aminti un slogan din Campanie: „Vocea mea e vocea ta."
— Patrula de Autostradă din Tennessee a cules deja una, Vindecătoare Jenny.
Glasul din telefon se îngroşă în jurul ei şi începu să i se prelingă prin urechi, ca un sirop rece.
— Dar vrem o mostră şi din aceasta. Ţine bine pana, Jenny, şi deschide-ţi capul puţin mai tare.
Acum, iată secretul penelor. A celei pe care Jenny a dat-o poliţiei şi a penelor pe care una dintre lunetele de reper o capturase deja. Secretul acelorpene şi al penelor înşirate canişte fanioane de-a lungul cărărilor ce coborau dinspre Zidul împrejmuitor, şi chiar al penelor de Bufniţă care forţaseră intrarea prin acea barieră, lăsând lumea exterioară să pătrundă înăuntru. Toate erau îmbibate de intrigă. Fiecare dintre ele fusese înmuiată în matematică potentă, aplicaţia autonomă pusă la punct de Bufniţele Ierbii Albastre.
Penele erau capcane. Erau momeli şi false atacuri. Nu marcau drumul urmat de Kentuckieni.
Matematica rămase tăcută şi nemişcată, plutind prin capul lui Jenny, prin neînsemnatele mijloace de apărare ale telefonului şi prin mai considerabilele, dar, totuşi, evitabilele, cercuri de sârmă ghimpată din jurul

Operatoarei. Matematica scotocea după un Detectiv sau chiar un Legislator, deşi era puțin probabil să găsească vreunul care să nu ragă într-o haită de confrați.
Se ținea departe de Comodorii din Marele Strat de Sare din jurul Parthenonului. Era perfidă. Avea țeluri limitate, dar realizabile. Marca drumul pe care nu mergeau.
Ciorile îl puneau pe Soma să care lucruri.
— Eşti mai puternic decât crezi, îi spuse unul dintre ei şi î împovăra cu un butoi cu doage de stejar alb, în care se blo tocărea un lichid. Soma observă că multe dintre ciori duceau asemenea butoaie, în timp ce altele cărau saci de pânză, umezi, plini de noroi, pătați de resturi vegetale şi mirosind a mâncare pentru săraci.
Japheth Sapp ducea doar o bucată de hârtie. O consultă când se strânse laolaltă cu Bufnița şi băiatul cu ochi albaştri, ghemuiți în albia unui râu secat, la câțiva metri de locul unde ceilalți membri ai cetei îşi scoteau lucrurile.
Soma nu avea habar unde se aflau în acest moment, deşi îşi dădea seama vag că urmaseră un arc mai sus de suburbiile nordice, iar conversațiile indicau că se îndreptau acum spre capitală, oricât de improbabil ar fi sunat. Îşi simțea şi acum capul amorțit şi moale pe dinăuntru, o stare nu tocmai neplăcută, dar care nu servea simțului său de orientare şi aşa slăbit.
Totuşi, îşi dădu seama ce oră era când lumina verde împestrița valea în care se odihneau se transformă în roz. Aşa, cu mintea începtoşată, recunoscu fenomenul şi zâmbi.

Norii scoaseră un sunet ascuțit, apoi, dintr-odată, în jurul lui totul se precipită. Pentru prima oară în ziua aceea, reacția Ciorilor la ceea ce percepeau a fi o criză nu se soldă cu vârârea lui Soma undeva sau îndesarea lui sub ceva. Aşa că fu liber să cânte imnul, în timp ce Ciorile se agitau înnebunite.

În clipa în care sunetul de clopot căzu din cer, Japheth îşi azvârli masca la pământ, privi aspru către un bărbat sprinten, cu capul roşu şi răcni:

— Pe unde umblă responsabilul cu timpul? Trebuia să ne reamintească!

Dar bărbatul nu avu timp să răspundă, căci, asemeni tuturor celorlalți, scotocea prin sac, înfăşurându-şi un set sofisticat de apărătoare crenelate pentru urechi în jurul capului.

Muzica porni şi Soma începu:

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

Era deosebit de ciudat că niciunul dintre Kentuckieni nu i se alătură şi că niciunul dintre ei nu se mişca în cercurile pe care, în mod normal, un grup de dimensiunea aceasta le-ar forma în timpul intonării imnului.

Totuşi, ar fi fost şi mai ciudat dacă ar fi făcut-o.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

În mijlocul unui hățiş de sălcii de pe malul celălalt al pâ-râului secat se afla un desiş de floritrompete, astfel că alămurile sunau mai puternic decât era obişnuit Soma. Poate că erau mai departe de oraş decât credea. Pasionații diferitelor genuri muzicale aveau tendința de

a găsi asemenea locuri şi de a le frecventa în timpul imnului.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

Soma dansa vesel, târşâindu-şi picioarele într-o mişcare de unul singur, cu un ochi la ratonul gras care îşi legăna capul în ritmul muzicii, în timp ce rostogolea pietre în albia râului, când văzu cum Cioara tânără, care voise să vadă ursul, începu să bată ritmul, ridicând şi coborând o cizmă cu gheare. Bufnița fu prima dintre străini care observă cizma ce bătea tactul.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seara refacem Tennessee...

Soma nu simțea adevărata legătură cu colectivitatea pe care imnul i-o oferea zi de zi, nu simțea că-i sporeşte încrederea şi vigoarea, dar punea asta pe seama substanțelor pe care i le dăduseră Kentuckienii. Se întrebă dacă foloseau aceleaşi droguri pentru Cioara ce cădea acum, cu un spasm uşor, sub povara Bufniței, care o doborâse la pământ. Ceilalți țintuiră brațele şi picioarele Ciorii dansatoare, iar Japheth scoase la iveală un ac şi injecta biata creatură cu o seringă enormă, plină cu o substanță maronie, lăptoasă, care avea consistența mierii; Soma îşi aminti că ştia numele Ciorii dansatoare. Japheth Sapp îi spusese băiatului Lowell.

— Deseară vom reface Tennessee, în fiecare seară refacem Tennessee...

Lumina rozalie păli, ratonul se îndreptă, cu mersu-i legănat, către pădure, florile-trompetă amuțiră, iar Soma termină executarea unei piruete.

Bărbatul cu capul roşu stătea în faţa lui Japheth, cu un aer chinuit, bântuit. Continua să se uite într-o parte, către locul unde Bufniţa stătea peste Cioara care dansase.

— Japheth, am pierdut şirul, atâta tot, spuse el. E atât de greu aici să ţii evidenţa întâmplărilor.

Chipul lui Japheth trecu într-o clipă de la mânie lai dezamăgire şi apoi la ceva ce semăna a iertare.

— Aşa este. E greu să ţii şirul. Toată lumea o mai dă în bară uneori. Şi cred că i-am administrat stabilizatoarele la timp.

Pe urmă, Bufniţa spuse:

— Partea a doua acum, Japheth. Trebuie să aşteptăm a doua tură de reziduuri ca să prindem gândacul nostru de colectare.

Japheth se strâmbă, dar clătină aprobator din cap.

— Oricum, nu putem pleca, nu înainte de a şti ce se va întâmpla cu Lowell, zise el, aruncând o privire către băiatul inconştient. Duceţi whisky-ul şi mâncarea înapoi în ascunzătoare. Montaţi reţeaua. Rămânem aici peste noapte.

Japheth se apropie cu pas apăsat de Soma, cu pumnii strânşi, albi.

— Lucrurile sunt tot mai limpezi pentru tine, Pictor Soma, chiar dacă ţi se pare că sunt din ce în ce mai greu de înţeles. Motivaţiile noastre vor deschide în tine noi perspective.

Luă bărbia lui Soma în mâna stângă şi îi ridică faţa. Îşi flutură mâna, arătând către Lowell.

— Iată unul dintre motivele mele pentru toate acestea. Încet, dar cu pocnituri serioase, Japheth îşi desfăcu degetele.
— Lupt împotriva ei, Soma, în speranța că nu va mai fereca o minte. Lupt împotriva ei, ca mințile deja legate sa poată fi eliberate.
Dimineața, băiatul care dansase era mort.
Jenny se trezi în semi-întunericul umed şi rece, ghemuită pe pietrişul parcării. Calul său necheza încet. Îşi dădea seama vag că, de o bună bucată de vreme, calul necheza şi dădea semne de nelinişte, iar asta o readuse la starea de conştientă.
Se rostogoli pe o parte şi se ridică în picioare, scuipând pentru a scăpa de gustul de metal al Operatoarei, care îi stăruia în gură. O peliculă uscată de sânge îi acoperea nările şi buza superioară, simțea substanța solzoasă până şi în urechi. Privi către garaj şi văzu că nu era singura care se deşteptase.
Acum culcă-te înapoi, îi spuse maşinii.
Maşina lui Soma se ridicase pe roțile din spate şi privea afară prin fereastra deschisă, lăsându-şi greutatea pe zidul înălțat prin creştere accelerată, împingându-l în afară.
Jenny scoase un sunet plescăit, sperând că-şi va linişti calul şi se îndreptă către maşină. Era afectată de starea de confuzie şi îngrijorare a acesteia.
Atinse antena cu mâna.
— Ar trebui să mai dormi. Nu-ți faci griji pentru mine. Operatorii îşi dau seama când nu eşti cooperant, atâta tot, chiar când tu nu ştii că eşti necooperant. Pe urmă

trebuie să scotocească iar, puțin mai mult decât e confortabil, ca să găsească răspunsurile pe care le vor.
Jenny reuşi să convingă maşina să coboare de la fereastră, crispându-se puțin la ecoul durerilor ascuțite care îi străftilgerau prin cap şi prin urechi.
— Să nu-i spui proprietarului tău, dar asta nu e prima dată când am fost pusă sub semnul îndoielii. Acum, la culcare.
Maşina avea un aer şovăitor, dar rulă supusă înapoi spre patul de reparații crescut din podeaua garajului. Se aşeză, mormăi puțin, pe urmă îşi stinse farurile.
Jenny o ocoli, se duse lauşă şi intră. Găsi capsulele de apă pline şi reci şi bău cu nesaț. Apa avea un uşor gust de sare. Mai luă o înghițitură, apoi umezi o cârpă cu o parte din lichidul astringent, ca să şteargă sângele uscat. Pe urmă se puse pe treabă.
Gândacii de colectare ieşiră mişunând din oraş, traversară Podul Eminentei Opoziții, sub ochii vigilenți ai urşilor care pluteau deasupra, trasând un unghi drept de-a lungul digului, către terenurile de debarasare. Soma şi Kentuckienii stă-teau ascunşi în pustietatea acoperită de tufişuri de la marginea terenurilor, aşteptând.
Bufnița aşează o mână pe umărul lui Japheth, arătând către un gândac de colectare care tocmai intra pe terenuri. Apoi Bufnița se ridică în genunchi şi începu să se târască printre tufe şi aparate moarte.
— Pictor Soma, şopti Japheth, va trebui să-ți rup maxilarul în câteva minute ca să scoatem cât mai multe dintre tentaculele ei, dar ți-l vom suda la loc de îndată ce trecem râul.

Soma era prea cuprins de efectul pastei ca să poată păstra în minte ambele ameninţări în acelaşi timp. Un maxilar rupt. Ciori în capitală. Se concentra asupra celei de-a doua.

— Urşii vă vor ridica şi vă vor arunca în Stratul de Sare, zise. Copiii se vor căţăra pe voi în timpul Campaniei şi Legislatorii vor sta pe umerii voştri pentru a-şi ţine discursurile electorale.

— Urşii nu ne vor vedea.

— Urşii veghează râul şi podurile şi...

— Şi ochii lor nu se închid niciodată, îl completă Japheth.

— Da, am văzut reclamele.

Un gândac de colectare, unul mare, lung de patruzeci de metri, se înalţă deasupra lor, aşezat, într-un echilibru precar, pe şirul de picioare din spate. Soma spuse:

— Sunt reclame foarte bune.

Iar gândacul goli mizeriile peste ei.

Regatul de date al Atenei oglindea regatul ei fizic. Construcţii unu-la-unu copiau clădirile şi populaţia, arătând cine domina şi cine era dominat.

În acel spaţiu numeric, matematica Kentuckienilor găsi podul. Lumina crudă a urşilor plutea deasupra. Fiecare urs reprezenta o fracţiune, statistic semnificativă, a Guvernatoarei înseşi. Din punctul de vedere al matematicii, cei doi care formau perechea de deasupra Podului Eminentei Opoziţii arătau ca nişte sori în miniatura, aruncând raze scrutătoare asupra gândacilor de colectare care mărşăluiau, asupra şalupelor care pluteau de-a lungul Cumberlandului şi

chiar asupra apelor râului, luminând analogiile numerice ale lucrurilor periculoase care sălăşluiau pe fundul mocirlos al acestuia.
Gândacii de colectare ieşiră din oraş, cu abdomenele volumi-noase umflate de reziduurile inserate pe traseele lor. Matematica vedea că gândacul care tocmai trecea printre razele de examinare ale urşilor avea o mulţime de restaurante pe itinerariul său. Razele străpungeau carapacea cenuşie, dezvăluind o abundenţă de substanţe gelatinoase nedigerate, căni sfărâmate, şervețele soioase.
Gândacii care se îndreptau în direcţia opusa, goliţi şi gata de reîncărcare, erau cercetaţi cu şi mai multă atenţie decât tovarăşii lor care se îndrepta către exterior. Razele de exami-nare erau nimicitoare, totale şi extrem de precise.
Matematica ştia ca precizia şi acurateţea nu sunt acelaşi lucru.
— Moartea lui Lowell ne-a întârziat mai mult decât credeam, zise Japheth, adresându-se celor patru Ciori, Bufniţei şi, bănuia Soma, gândacului în interiorul căruia se aflau. Japheth îi însărcinase pe ceilalţi din grupul de atac să-l ducă pe băiatul mort înapoi către nord, şi astfel, acolo unde stăteau ghemuiţi, era loc berechet.
Interiorul abdomenului gândacului era mai mare decât apartamentul lui Soma cu un coeficient de doi şi mirosea a flori, în loc de diluant pentru vopsele. Însă apartamentul lui Soma nu era alcoolic.
— Asta e bine, totuşi, bine, bine. Glasul gândacului răsună din toate direcţiile deodată. Sunt programat

pentru o tură de odihnă. Mătăluțele voastre ați întârziat şi ați pierdut ultima mea tură, iar acum putem să ne odihnim cu toții şi să bem un whisky bun. Bun bun!
Dar niciunul dintre Kentuckieni nu bău nici un strop de whisky din butoaiele pe care le-au deschis de cum au alunecat pe gâtul gândacului. În schimb, cam la fiecare jumătate de oră, turnau încă un galon într-una dintre fisurile umede care străbătea tot interiorul gândacului. Abdomenul gândacilor de colectare nu era proiectat pentru digestie, doar pentru evacuare, şi sistemul circulator era cel care făcea toată munca de transportare a burbonului la creierul gândacului.
Soma înmuie un deget într-un butoi deschis şi il duse la limbă.
— Burbonul arde! Zise el, scoțându-şi degetul din gură.
— Arde bine! Spuse gândacul. Bine bine!
— Ştiam că nu toți vom putea realmente să intrăm în oraş – nu avem destule echipamente, în primul rând – dar şase este numărul minim. Şi, de vreme ce suntem în întârziere, va trebui să aşteptăm imnul de diseară în apartamentul gazdei noastre.
— Aleea Tipografului e la trei kilometri de Parthenon, zise Bufnița, făcând semn cu capul către Soma.
Japheth încuviință.
— Ştiu. Şi ştiu că pot fi cei mai lungi trei kilometri din lume. Dar am fost conştienți că ne aşteaptă un drum greu.
Bătu în peretele gri, curbat, de care se sprijinea cu cotul.
— Hei! Gândacule! Cât mai durează până ce îți începi tura? Un lung şi dezamăgit suspin scutură abdomenul.

— Încă două ore, omule burbon, răspunse gândacul.
— Scoate-ți echipamentul, vere, îi spuse Japheth Bufniței. Se ridică în picioare şi se întinse, făcând semn celorlalte Ciori să facă la fel. Se întoarse către Soma: Noi, ceilalți, îl vom ține.
Jenny ieşise afară spre sfârşitul dimineții, când ultimii aburi ardeau încă dinspre faleză, căutând materiale organice cu umiditate scăzută ca să hrănească garajul. Îşi consumase o mare parte dintre rezerve muncind la un lucru sau altul, până târziu în noapte.
Aşa cum bănuise, după gustul sărat al apei, filtrele din locaşurile dintre rădăcinile principale şi sistemul de instalații al garajului erau colmatate cu nămol. Le suflase cu aer comprimat – nu era nevoie să înlocuieşti ceea ce puteai repara – şi le reinstalase, unul, două, trei. Dar în timp ce sufla în filtre, auzise în compresorul de aer un şuierat care nu îi plăcea şi, când s-a dus să-l verifice, l-a găsit gâfâind din cauza efortului, cu limba atârnându-i pe bancul de lucru unde era aşezat.
Apoi lucrurile au decurs aşa cum decurg lucrurile, şi ea a trecut cu entuziasm de la o problemă minoră de întreținere la alta – ştergând lacrimile de crocodil ale compresorului, în timp ce curăța periile din motorul AC al acestuia, pe urmă înlocuind siguranța garajului.
— Rezistoarele sunt atât de uşor fuzibile, glumise, adresându-se calului său, în timp ce îl ştergea cu crengile de ferigi dulce-mirositoare pe care le adusese pentru patul ei.
Desigur, în tot acest timp, a urmărit maşinuța, monitorizând temperatura în punctele principale şi făcând tot ce i-a stat în putință să convingă fereastra

spartă să se sudeze la loc, neted şi ferm. La un moment dat, când maşina s-a trezit în toiul nopţii, gemând din pricina colicilor, Jenny a fost nevoită să ridice capota, descoperind că bujiile trebuiau scoase şi curăţate. Erau mânjite cu reziduurile vâscoase ale gazului analgezic pe care proprietarul maşinii îl împrăştiase atât de abundent.

Ţâţâi. Indicaţiile de pe etichete arătau clar că duza trebuia orientată departe de blocul motor. Totuşi, Pictorul Soma nu era de învinuit, căci eforturile sale fuseseră bine intenţionate. Era o reparaţie uşoară şi oricum Jenny ar fi scos bujiile în timpul reglajului pe care îl planificase pentru dimineaţă.

Aşadar, reparaţii şi vindecări, lumini aprinse şi scule în funcţiune, iar când s-a trezit în sunetele schimbului de dimineaţă, garajul a început imediat s-o avertizeze, îndreptând către ea lumini de chihlimbar, oriunde se întorcea. Sunetele mârâite pe care garajul le revărsa dinspre amplificatoare au agitat calul, astfel că Jenny a pornit să caute ceva de pus în rezervorul garajului înfometat.

Când se întoarse, aducând o legătură de lemne uscate şi o jumătate de găleată de nuci vechi, pe care vreun culegător le înghesuise sub o ieşitură şi le uitase acolo, cu cel puţin două toamne în urmă, maşina dispăruse.

Jenny aleargă la marginea parcării şi privi în josul drumului, deşi nu putea vedea prea multe. În această perioadă a anului, ceaţa dimineţii trecea direct în negura amiezii. Vedea oraşul şi porţiuni de drum între copaci şi linia falezei, dar nici urmă de maşină.

Garajul bazai şi Jenny îi vârî micul dejun în dispozitivul de captare. Nu-şi deschise capul să sune la poliție, nu-şi revenise încă pe deplin de pe urma întrevederii din ziua precedentă. Şovăia chiar să-şi deschidă capul măcar atât cât avea nevoie ca să acceseze înregistrările de securitate pentru propriul garaj. Dar ea făcuse garajul şi construise şi reconstruise tot ce se afla în el, aşa că îşi asumă riscul.

Stătea lângă bancul de lucru, frecându-şi tâmplele, când o Jenny translucidă şi o maşină translucidă se întrupară din lumina deformată. Jenny-lumină îşi puse un rucsac-lumină, scarpină absentă maşina-lumină pe capotă când trecu pe lângă ea şi se îndreptă către uşă. Jenny-lumină nu priponi maşina. Jenny-lumină nu încuie uşa.

— Prostuța Jenny-lumină, zise Jenny.

De îndată ce Jenny-lumină dispăru, maşinuța-lumină se apropie de ferestrele mari, deschise. Ridică o rotiță drăgălaşă şi se agăță de tocul ferestrei, aşa cum făcuse cu o zi înainte, când o privise pe Jenny cea reală ieşind înot din visul cu oficialii statului.

Maşina-lumină ținu un far chiar deasupra tocului ferestrei, preț de câteva minute, pe urmă se lăsă înapoi pe podea, cu un salt (Jenny cea reală umflase cauciucurile din primul moment, chiar înainte de a face garajul să crească).

Maşina-lumină îşi tură motorul emoționată. Apoi, doar o lovitură uşoară în uşă şi era afară, în parcare. Se îndreptă către treptele ce duceau jos, spre plajă, bombându-şi grilajul până la pământ. Înconjură puțin parcarea, adulmecând ici şi colo, până ce găsi ceea ce

căuta. Înainte de a porni în goană pe drumul către Nashville, făcu cale întoarsă şi se opri în faţa boxei Galului. Maşina-lumină îşi deschise portiera şi o legănă înainte şi înapoi de vreo două ori. Calul real nechează şi îşi scutură capul către maşina-lumină, prieteneşte.
Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii îşi cercetă calul cu cea mai aspră privire pe care un mecanic putea să i-o arunce unui cal. Calul nechează.
— Râzi, calule, zise ea, dezlegându-l, dar tot trebuie să mergem după ea.
În interiorul gândacului de colectare era o situaţie oarecum neplăcută, legată de o imensă instalaţie de sticlă şi cositor a Bufniţei. Fraţii Ciori încercau pe cât puteau să-l ţină nemişcat pe Soma, iar Japheth părea să regrete sincer când îi deschise pictorului gura mult mai mult decât îşi imaginase până atunci Soma că este posibil.
— Ar fi trebuit să bei mai mult whisky, zise Japheth.
Se auzi un pocnet puternic, ud, iar Soma se scutură, înţepeni şi leşină.
— Ei, asta-i bine pentru toţi.
Îşi ridică privirea către Bufniţă, care examina printr-o lupă şlefuită dintr-o piatră semipreţioasă gâtlejul pictorului.
— Ai reuşit să pătrunzi? Bufniţa clătină din cap.
— Vorbeşte cu matematica ta, zise Cioara.
Matematica se rotea în cercuri pe sub pod, trăgând uneori prin apă un şir de numere generat de curiozitate. Întotdeauna numere volatile, căci, invariabil, orice ar fi fost ceea ce vieţuia sub apă se năpustea asupra rândurilor şi le trăgea dedesubt.

Stimulul pe care îl aştepta matematica sosi în sfârşit sub forma unui vuiet surd, ridicându-se din pământul jilav. Era important ca matematica să nu ştie de la care gândac de colectare a emanat sunetul. Existau anumite tehnici dezvoltate de urşi pentru a scoate informaţia de la matematica îndărătnică.

Nu avea importanţă. Matematica ştia procedeele. Avea stimulul. Se împrăştia peste lunga linie de reprezentări pe care gândacii o ofereau urşilor, afectându-i transformările şi claritatea.

Deasupra, urşii îşi făceau treaba cu mare precizie.

Dedesubt, Kentuckienii pătrunseră în Nashville neobservaţi.

Soma se trezi şi îi văzu pe Kentuckieni făcând ceva îngrozitor. Când încercă să vorbească, observă că fata îi era imobilizată de o mască făcută din ceva ce mirosea a docuri, dar era moale şi subţire. Cele patru Ciori mai tinere erau îmbrăcate în tricouri şi pantaloni scurţi, colorate în nuanţele cele mai aprinse ale spectrului. Japheth se chinuia într-o haină lungă, zornăitoare, pe care erau agăţate scoici şi condensatoare vechi. Dar Bufniţa îl înspăimânta pe Soma cel mai tare. Bărbatul cu pieptul larg era acoperit cu pietre de opal de la gât până la glezne şi nu era îmbrăcat cu nimic în afară de o pereche de pantaloni croiţi dintr-un ziar vechi. Soma gemu, încercând să le atragă din nou atenţia.

Băiatul cu ochi albaştri spuse:

— Pictorul tău se trezeşte, Japheth.

Dar deasupra lui Soma se aplecă Bufniţa, punând o mână sub bărbia pictorului şi mişcându-i capul înainte şi înapoi cu surprinzătoare blândeţe. Bufniţa clătină

din cap, pentru sine, bănuia Soma, căci niciuna dintre Ciori nu reacționa, pe urmă scoase bandajele de pe fața pictorului.
Soma trase adânc aer în piept şi spuse:
— Nimeni n-a mai purtat opale de luni de zile! Şi pantalonii ăia scurți! Făcu semn către ceilalți. Prea mult portocaliu! Prea mult portocaliu!
Japheth râse.
— Ei, bine, atunci vom fi turişti veniți din provincie, nu prinți de pe Aleea Tipografului. Deranjează pe cineva?
Se răsuci, făcând scoicile şi circuitele să zornăie. Soma îşi încreți buzele, clătină din cap.
— Scoicile şi condensatoarele sunt depăşite, spuse.
Japheth încuviință.
— Aşa scrie pe cutie, continuând. Hei! Gândacule! Am ajuns deja la piață?
— Greu de spus, omule-whisky, veni răspunsul. Ochii îmi joacă feste.
— Destul de aproape. Deschide. Partea din spate a abdomenului animalului pârâi şi se căscă larg.
Japheth se întoarse către ceată.
— Băieți, sunteți gata să jucați rolul volilor?
Ciorile mai tinere începură să adune pânza de sac. Bufnița săltă un rucsac greu, îşi aranja florile de la pălărie şi spuse:
— Hei-rup!
Într-o vale, cu orizontul mărginit de copaci în toate direcțiile, Jenny şi calul ei dădură peste maşina care suspina. Se împotmolise în noroi. Jenny bănuia că se afla acolo de ceva vreme, dând înainte şi înapoi de-a lungul lizierei nordice.

— Vezi ce-ai păţit? Întrebă Jenny, descălecând.
Maşina se întoarse către ea şi se scutură. Aripa laterală din faţă era boţită rău, iar capota şi parbrizul erau pline de frunze şi crenguţe.
— Doreai să ajungi în pădure? Maşinile sunt pentru drumuri. Şterse nişte noroi de pe aripa avariată.
— Nu-i chiar aşa de rău. E doar o treabă de cosmetică. De ce-ar încerca o maşină să meargă acolo unde sunt copaci? Vezi ce se întâmplă?
Calul strigă. Se îndepărtase puţin în pădure şi stătea la rădăcina unui plop uriaş. Jenny vârî mâna prin geamul pasagerului, evitând cuvertura împletită din fibre de sticlă din cealaltă parte şi trase frâna de mână.
— Aşteaptă aici.
Alergă să ajungă din urmă calul. Lovea cu copita un mic petic de pământ. Jenny era mecanic şi nu avea simţ de orientare în pădure, dar putu observa conturul unei sandale cu vârful despicat. Cine ar putea să umble prin pădure cu asemenea încălţăminte nepotrivită?
— E vorba de un artist. Un artist care caută o scurtătură către Alee, mă gândesc, zise Jenny. Care poartă încălţări ciudate de artist.
Se întoarse, dusă pe gânduri. Maşina se prăpădea de dor. Nu era ceva nemaiauzit, dar nici obişnuit. Faptul că maşina îi ducea dorul într-atât o făcu să aibă o părere mai bună despre Pictorul Soma.
— Spune şi tu, calule. Melancolia încetineşte repararea unei maşini. Cred că maşina asta s-ar reface mai bine în propriul ei spaţiu de parcare.
Maşina se tură.

— Dar mai e şi garajul, care e lângă plajă, adăugă Jenny. Întoarse lucrurile pe toate părțile.
— Calule, zise ea, ți se mai cuvin încă trei zile de concediu luna asta. Dacă te las liber acum în contul lor, vrei să împachetezi garajul şi să mi-l aduci în oraş?
Calul îşi scutură capul cu entuziasm.
— Bun. Atunci eu voi merge cu maşina înapoi la Alee...
Dar calul îşi freca deja coastele de ea.
— Bine, bine.
Scoase o cutie cu alifie din centura de scule, îşi înmuie degetele în ea, pe urmă îşi trecu mâinile peste spatele calului. Crucile roşii i se lipiră de mâini, răsucindu-se.
Cutiile pentru astea sunt în dulapul meu, spuse ea, apoi îi veni inspirația:
— Uite aici, maşina, zise şi aşeza crucile pe capota.
Se răsuciră până ce ajunseră în locurile regulamentare de pe uşi şi de pe capotă.
— Acum eşti o ambulanță. Nu e sută la sută legal, poate, dar astfel poți conduce repede şi poți să fluieri ca o sirenă.
Maşina îşi învârti roțile din spate, dar nu putu să învingă frâna de mână. Jenny râse:
— Încă un minut. Am nevoie de tine ca să mă duci în oraş. Se întoarse să-i spună ceva calului, dar el galopa deja de-a lungul drumului de coastă.
— Nu uita să goleşti rezervoarele de apă înainte să-l împachetezi! Strigă ea.
*
Soma descoperi că gândacii de colectare pătați cu resturi vegetale erau umpluți cu rădăcini. Morcovi şi napi, o jumătate de duzină de varietăți de cartofi,

sfeclă. Kentuckienii se împrăştiară prin Piaţa Fermierului, dându-le la schimb cu toptanul pentru sucurile şi gelurile pe care maimuţele de piatră le aduseseră din grădinile lor.
— Acesta este obiectivul nostru secundar, zise Japheth. Facem asta tot timpul, dăm la schimb cartofi dopaţi pentru gunoiul ăla pe care voi îl mâncaţi.
— Ne otrăviţi?
Soma ieşea puţin de sub efectul drogului sau ceva de genul acesta. Gândurile i se transformau oarecum.
— Dopaţi cu nutrienţi, amice. Patruzeci de ani nu e o vârstă înaintată afară din Tennessee. Se pare că Atena nu se pricepe mai mult la nutriţia umană decât la psihologia umană. Hei, încercăm să vă ajutăm.
Pe urmă ajunseră chiar în centrul pieţei şi vuietul mulţimii înghiţi replica lui Soma, oricare arii fost aceasta.
Japheth îl ţinea strâns de braţ în timp ce vorbea cu o maimuţă bătrână şi căruntă.
— Patru kile, aşa-i?
Maimuţa cântărea o legătură de morcovi.
— În regulă, mormăi maimuţa. În regulă, omule. Pentru patru kile îţi dau... Patru jeleuri albastre.
Lui Soma nu-i venea să creadă. Nu îi plăcuseră morcovii niciodată, dar ştia că sunt foarte căutaţi. Patru jeleuri albastre era un preţ jignitor. Dar Japheth spuse:
— S-a făcut, şi vârî în buzunar tuburile de plastic pe care maimuţa i le întinsese.
— Nu eşti nici un fel de negustor, spuse Soma, sau dădu să spună, dar îşi auzi propriile cuvinte bolborosite

într-un amestec neinteligibil de vocale. Într-un semestru de primăvară, pe când era deja asistent universitar de un an de zile, fusese solicitat de urgență să muncească la interfață. Gata cu bursele.
— Pictorule, strigă Japheth.
Soma ridică ochii. În fața lui stătea o Cioară îmbrăcată în hainele luxoase ale Aleii. Încercă să-şi deschidă capul, să sune Patrula de Autostradă din Tennessee. Nu-şi putu găsi capul.
— Dă-i una dintre astea galbene, zise o maimuță. Sunt bune pentru ameţeli.
— Pictorule, strigă Japheth din nou.
Îi strângea umărul ca într-o menghină.
Soma se strădui să stea în picioare cu propriile puteri.
— Uit ceva.
— Aş! Zise Japheth. Îți aminteşti. Deşi prea repede pentru nevoile mele. Ascultă-mă. Maimuțele de piatră sunt cetățeni voluntari cu drepturi depline ai statului Tennessee.
Bizareria afirmației îl trezi pe Soma din reverie şi îl întrerupse brusc pe vânzător:
— Luate-ar naiba, omule, spuse maimuța.
— Nu, nu, spuse Soma, pe urmă recită mecanic: Tennessee este un stat postcolonial desăvârşit Regatul maimuțelor de piatră este un principat-partener în interiorul granițelor noastre şi, cu toate că maimuțele sunt aliații noştri de nădejde, ele nu se supun Guvernatorului nostru, ci regelui lor.
— Mda, zise maimuța. Atâta vreme cât ne luăm autorizațiile şi plătim maşinile de taxare. În plus, de

cine să asculte cuburile de jeleu în afară de regele-maimuță, ei?
Soma îl conduse pe Japheth la următoarea tarabă.
— Au mai rămas multe de spălat acolo, zise Japheth.
— Eu mă spăl în fiecare zi, răspunse Soma, pe urmă se prăbuşi peste o tavă cu recipiente de suc. Primele rezultate erau remarcabile.
Un bărbat îndesat, acoperit cu nestemate negre se apropie de ei. Bărbatul care insultase maimuța spuse:
— S-ar putea să fi distrus prea mult, devine cam şubred. Bărbatul îndesat se uită în ochii lui Soma.
— Putem să-l stabilizăm destul de uşor. În autoservire sunt televizoare.
Apoi Soma şi Japheth beau punci fierbinte şi urmăreau buletinul de ştiri. Undeva, în Golf, era un război. Comodorii călare pe urşi se avântau prin nori, săgetând zepelinele cubaneze.
— Cubanezii nu vor avea niciodată superioritate în aer, spuse Soma, şi se simți îndreptățit să afirme asta.
Japheth îl privi obosit.
— Vreau ca deocamdată să gândeşti aşa, Pictor Soma, spuse el cu glas scăzut. Dar sper că nu peste multă vreme vei şti că nu trăieşte nici un cubanez în locul numit Arhipelagul Appalachian şi că promontoriul acela sărat de acolo nu se numeşte Golful Mexicului.
Urmară rezultatele cursei de biciclete şi Soma aruncă o privire asupra listelor, sperând să vadă numele sale favorite în fruntea clasamentului general.
— Acela e Râul Tennessee, stăvilit de orgoliul Guvernatoarei voastre.

Soma văzu că avea paharul aproape gol şi îl auzea pe prietenul său Japheth continuând să vorbească.
— Ce? Întrebă el zâmbind.
— Te-am întrebat dacă eşti gata să te duci la Alee, răspunse Japheth.
— Bine, bine, zise Soma.
Matematica înainta de-a lungul unor alei neînsemnate, evacuând datele din refugiile secundare şi terțiare, când o simți conturându-se la orizont. Căută zece mii de căi de evadare, dar le respinse pe toate când observă că fusese subminată, că se afla acum în interiorul ei, devenind parte a ei, că este rudimentara dinpunctul de vedere al materialelor dar inteligentă inteligentă ca arhitectură şi existaserăperioade oarbe locuri nevăzute de stârpit de stârpit de verificat din nou de verificat încă de o mie de ori cu totul cu totul de distrus tot toată mica matematică iarba albastră este absorbită.
— Aleea noaptea! Strigă Soma. Nu-i ca-n locurile de unde veniți voi, băieți, aşa-i?
Picioroangele unui lampagiu îşi făcură loc prin micul grup. Soma observă că prietenii lui se holbau cu gura căscată la capul cu masca de sudură a slujbaşului, când acesta răsuci un ventil din vârful unui copac şi aprinse gazul cu o atingere uşoară a limbii.
— Hai să mergem la mine, zise Soma. Când e vremea imnului, putem să privim parada din balconul meu. Locuiesc într-una dintre mansardele de deasupra Tiraniei Anecdotei.
— Deasupra cui? Întrebă Japheth.
— E o tavernă. Sunt proprietarii mei, răspunse Soma. Volii sunt atât de idioți.

Dar nu era adevărat.
Prietenul Bufniță al lui Japheth căzu în genunchi şi vomită direct în stradă. Soma se holbă la sferele care se zgâlțâiau în şanț în timp ce omul bolborosi câteva vorbe înecate.
— A luat penele. Acum ne caută.
Prea mult punci, îşi zise Soma, gândindu-se la Bufniță, la el însuşi şi la toți prietenii nebuni ai lui Japheth.
— Soma, cât mai avem? Întrebă Japheth. Soma îşi aminti deprinderile.
— Nu mai e mult.
Şi nu era, doar câțiva metri chinuiți, cu Soma în frunte şi cu prietenii lui Japheth, ba ducându-l pe sus pe amicul lor beat, ba târându-l după ei, în josul Aleii. Nimic neobişnuit. În fiecare seară era Carnaval pe Alee.
Pe urmă un semn cu mâna către paznicul din fața Anecdotei, apoi pe scări în sus, pe urmă, la uşă, cântecul „Deschide, deschide!" şi, în sfârşit, toți îngrămădiți în spațiul strâmt.
— Uite acolo, zise cel căruia îi era rău, arătând spre chiuveta industrială pe care Soma o instalase pentru a-şi uşura munca de spălare a pensulelor. Pensulele... Unde erau pensulele sale, creioanele, notițele pentru seminarul complexității?
— Prosoape, Soma?
— Ce? A, da, le aduc imediat.
Soma se agită de colo-colo, căutând prosoape, scoțând tabureți pentru oamenii, acum tăcuți, care îi umpleau camera. Îi dădu lui Japheth prosoapele.
— E de la mâncare? Întrebă Soma. Japheth ridică din umeri.

— A mâncat demult, s-ar putea spune. Bumițele sunt numere în aceeaşi măsură în care sunt carne. Se despoaie. Acelea care curg în canalul tău de scurgere sunt cifre de unu şi zero.
Bărbatul voinic – parcă aşa fusese, voinic – bărbatul sfrijit, cu opale ce se desprindeau de pe el, spuse.
— Avem la dispoziție doar câteva minute. În tot oraşul mişună Detectivi pedeştri. Ce am lăsat în mine e prea profund pentru mințile lor înguste, dar întreaga zonă e în fierbere şi situația va deveni din ce în ce mai încordată. Lăsați-mă numai...
Se întoarse şi vomită din nou în chiuvetă. Lăsați-mă câteva minute până la imn.
Japhethâşi schimbă poziția, împiedicându-l pe Soma să vadă Bufnița. Făcu semn cu capul către desenele de pe perete.
— Ale tale?
Băiatul cu ochi albaştri se apropie de chiuvetă. Ajută Bufnița să se lase pe jos. Soma se uită la tablouri.
— Da, majoritatea. Pe câteva le-am târguit.
Japheth studia cu atenție un desen în cărbune, un portret.
— Acesta ce reprezintă?
Desenul înfățişa un bărbat tânăr, subțire, îmbrăcat într-un costum de epocă, sprijinit de un fel de maşinărie, uitându-se țintă la privitor. Soma nu-şi amintea anume cum l-a desenat, dar ştia ce trebuia să fie.
— Este o caricatură. Le fac în timpul Campaniei, pentru provincialii care vin în oraş să voteze. Probabil

cineva m-a rugat să-l desenez şi pe urmă nu a revenit să-şi ia tabloul.
Îşi aminti cum încercase să-şi amintească. Îşi aminti cum îi ceruse mâinii să-şi amintească, atunci când capul nu a vrut.
— Sunt... Ce-ai pus în mine? Întrebă Soma. Obrajii îi erau umezi şi spera că erau lacrimi.
Bufnița se chinuia să se ridice în picioare. Un sunet de clopot răsună din cer şi Bufnița spuse.
— Acum, Japheth. Nu mai e timp.
— Încă un minut, se răsti Cioara. Ce am pus în tine? Tu... Japheth scuipă. Când îți amintești, încearcă să îți amintești asta. Tu ai ales asta! Toți alegeți asta!
Bărbatul furios nu ar fi auzit nici un răspuns pe care Soma l-ar fi putut da, căci în clipa aceea toți kentuckienii îşi închiseră urechile cu manşoanele lor ciudate. Spre surprinderea lui, îi puseră şi lui Soma o pereche, cu forța.
Când intrară în labirintul de străzi care duceau către Aleea Tipografului, Jenny reuşi în sfârşit să convingă maşina să nu mai hohotească. Drumul înapoi fusese lung, maşina o apucase pe fiecare drum lăturalnic către nord, întorcându-se, ocolind, încercând chiar să intre la un moment dat pe terenurile de debarasare, până să-i alunge gândacii de colectare, cu mârâieli amenințătoare. În timpul imnului, în vreme ce Jenny bătea darabana şi se străduia să articuleze cuvintele, maşina îşi continuă căutarea, fără ca măcar să simuleze că dansează.
Aşa că Jenny deveni din ce în ce mai fascinată de comportamentul maşinii. Mai cunoscuse maşini care

erau ataşate robeşte de proprietarii lor, cunoscuse maşini deştepte, unele aproape la fel de deştepte ca gândacii de colectare, dar cele două trăsături nu păreau să meargă niciodată împreună.

— Maşinile sunt câini sau maşinile sunt pisici, îi spusese Profesorul ei, ca să explice fenomenul, încă una de pe lunga listă a afirmațiilor enigmatice care constituiau educația oficială în Statul Voluntar.

Dar iată un gândac de colectare care nu părea să se ridice la înălțimea renumelui acelor creaturi pentru abilitate. Maşina urmărea gândacul de câteva cvartale – Jenny îşi dădu seama de asta după ce maşina, pentru prima oară de când intraseră în incinta oraşului, făcu o întoarcere îndepărtându-se de adresa pictată pe plăcuța de identificare.

Gândacul era considerabil şi înainta uşor de-a lungul Străzii Comerțului, alunecând de pe o parte pe alta şi, evident, ignorând semnele de circulație, care se îngrămădeau în jurul capului său, într-un nor agitat.

— Maşină, mai bine am ieşi de pe strada asta. Gândacii vagabonzi sunt prea mult pentru PAT. Dacă nu-şi revine, un Comodor va fi eliminat din Parthenon. Jenny avea uneori coşmaruri cu Comodorn.

Maşina nu o ascultă, deşi în mod obişnuit ştia să asculte cu deosebită atenție, ci accelera în direcția gândacului. Jenny vedea acum că gândacul se oprise în fața unui restaurant şi îşi deschisese abdomenul. Din interstițiile dintre torace şi cap începură să se ivească tentacule de evacuare, când patronul restaurantului începu să-l atace, lovind tentaculele cu o mătură.

— Pleacă, strigă bărbatul, cu faţa roşie, ca vesta şi jambierele pe care le purta. Ţi-am spus deja de două ori. Capeţi tu ceva de aici la Pastele Cailor! Pleacă! Ţi-am chemat deja supraveghetorul, gândacule!
Glasul gândacului răsună pe stradă.
— Nici o încărcătură? Bine, bine. Oftatul lui era pură satisfacţie, dar Jenny nu avea timp să-l aprecieze. Maşina acceleră şi Jenny îşi acoperi ochii, anticipând coliziunea. Dar maşina se opri pe nesimţite, la câţiva milimetri, se uită în cavitatea goală a pântecelui gândacului, pe urmă oftă, deloc mulţumită.
— Vino, maşină, o îndemnă Jenny. Trebuie să se fi întors deja. Hai să încercăm acasă, bine?
Maşina claxona şi execută o întoarcere precisă din trei mişcări. Când cotiră pe Aleea Comerţului şi urcară viaductul care se arcuia deasupra Pieţei Fermierului, Jenny întrezări o mişcare pe cerul întunecat.
— Cu siguranţă biciclete PAT, zise ea. Îl urmăresc pe amicul tău gândac.
În cel mai înalt punct al podului, Jenny se aplecă şi privi în jos, la zarva controlată a pieţei. Mai multe tarabe făceau afaceri bune şi când Jenny văzu de ce, îi ceru maşinii să se oprească, pe urmă scoase un fluierat.
— Hei, Maimuţă! Strigă ea. Aici, sus, nişte sfeclă! Lui Jenny îi plăcea sfecla la nebunie.
Semnale de la subsidiarele din centrul oraşului rapoarte în tranzit şi recomandări creşterea procentelor dedicate observării şi predicţiei expediere comodor în exterior autoritatea constructului biologic scăzută sub parametri.

— Totuşi, e ciudat că nu ştiu ce înseamnă, nu vi se pare, prieteni? Spunea Soma probabil a cincea oară de la plecare. Strada Bisericii. Biserica. Aţi mai auzit undeva cuvântul ăsta?

— Nu, zise băiatul cu ochi albaştri.

Kentuckienii erau din ce în ce mai puţin comunicativi, pe măsură ce micul grup înainta către vest, pe Strada Bisericii. Era un bulevard lung, larg, dar destinat exclusiv pietonilor şi vehiculelor de urgenţă. Nu era chiar o stradă, mai degrabă un parc lung, căci nu se aflau magazine şi apartamente pe niciuna dintre laturi, doar clădirile guvernamentale scunde, cenuşii, de culoarea ardeziei în lumina apusului.

Apusul. De aceea bulevardul era aglomerat, ca în fiecare seară. Soarele se lăsa din ce în ce mai jos, până să dispară în spatele Parthenonului. Exact în clipa în care discul dispărea în spatele edi-ficiului nisipiu, Marele Strat de Sare se autolumina şi întinderile albe ce înconjurau Parthenonul străluceau cu o lumină de gheaţă.

Stratul abunda în minerale care îi alimentau pe Legislatori şi pe Urşi, dar lumina albă pe care o emana era sterilă. Soma observă că feţele Ciorilor deveneau tot mai palide, pe măsură ce se apropiau de sursa acesteia. Munca lui erafascinantă şi devenea din ce în ce mai fascinantă pe măsură ce mai multe discipline începeau să găsească metode de a-şi integra domeniile de studiu în meta-arhitectura ştiinţei. Catedra sa era în primul rând coautoarea unei lucrări alături de un expert în creşterea animalelor.

Bufnița îi ținu capul lui Soma, în timp ce pictorul vomită ultimele rămăşiţe pe care le mai avea în stomac. Japheth şi ceilalți îi liniştteau pe trecători.
„Prea mult vin de la maimuțe”, spuneau ei, adăugând: „Am venit din provincii, nu e obişnuit cu o mâncare atât de grea!” „E copleşit de imaginea Parthenonului.”
Japheth se aplecă lângă Bufniță.
— De ce îl afectează atât de tare, în comparație cu ceilalți? Bufnița spuse:
— Ei, bine, întotdeauna i-am dus înapoi, la nord de graniță. Pe nebunul ăsta îl târâm tot mai aproape de slava stăpânei sale. Nici măcar n-am putut bănui ce anume încearcă să umple spațiile goale pe care le-am lăsat în el, dar sunt destul de sigur că orice e ceea ce năvăleşte înăuntru nu e în totalitate de la ea.
Japheth ridică o sprânceană către adjunctul său.
— Cred că astea sunt cele mai multe cuvinte spuse laolaltă pe care le-am auzit vreodată de la tine.
Bufnița zâmbi, o altă premieră, dacă acel mic rictus trist putea fi socotit zâmbet.
— N-a mai rămas mult timp pentru discuții. Ridică-te acum, amice pictor.
Bufnița şi Japheth îl ridicară pe Soma în picioare.
— Ce-ai vrut să spui? Întrebă Soma, ştergându-şi gura cu dosul palmei, prin „slava stăpânei sale”?
— Guvernatoarea, răspunse Japheth. Bufnița a spus „slava Guvernatoarei sale” şi Japheth îşi trecu degetele peste brațul lui şi, da, era acolo, slava Guvernatoarei.
Strada Bisericii avea o uşoară pantă coborâtoare pe ultimele câteva sute de metri. Din locul unde se aflau, puteau vedea că strada se termina la marginea

spectaculos definită a Marelui Strat de Sare, care avea rolul de camere legislative în Statul Voluntar. În centrul stratului se înălța Parthenonul şi, cu toate că nici un cetățean obişnuit nu traversa sarea în clipa aceea, era multă mişcare şi culoare.

Doi urşi zăceau cu fața în Strat, legănându-şi capetele în timp ce îngurgitau substanța de pe jos. Mai bine de o duzină de Legislatori erau într-o deambulație lentă, cu trupurile gi-gantice, slinoase, lăsând dâre de aur sau argint, în funcție de apartenența politică. Unul dintre ei hăpăia o statuie albă de sare, dintre multele răspândite pe teren, câştigând câțiva metri în înălțime, de unde să-şi poată murmura sloganurile cântate. Şi, nemişcați în colțurile palatului rectangular care domnea în mijloc, se odihneau patru Comodori.

Erau nişte giganți de rugină contorsionați, asemănători prin înălțimea impunătoare şi prin batisferele uleioase care acopereau putina carne pe care o aveau adânc în torsurile lor, dar altminteri fiecare o siluetă cu costume diferite cu senzori şi lame, fiecare cu un set diferit de membre articulate sau aripi sau roți.

— Îți poți da seama care e fiecare? Îl întrebă Japheth pe băiatul cu ochi albaştri, care începuse să murmure printre dinți, cu ochii țâşnind de la un Comodor la altul.

— Sutcliffe cu ochi de rubin, pecetea, distrugătorul, Nguyen Ademenitorul, şoptind, minținд, Burroughs adăposturi, ieşit din subteran... Băiatul şovăi, clătinând din cap.

— Cel din coltul de nord-est seamănă oarecum cu Praxis Dale, dar ea ar trebui să fie plecată la Vest, unde

se luptă cu Federalii. Prezența fizică a Sfântului Santal avea acelaşi profil cu al lui Dale, dar îl credeam dispărut, mistuit de Atena, după ce ultimul atac împotriva câmpului de separație a costat-o atât de mult.

— Nu voi înțelege niciodată de ce se joacă de-a politica cu subordonații ei, când ea este subordonații ei, zise Japheth.

Bufnița spuse:

— Cu Comodorii nu-i chiar aşa, ei nu sunt ca majoritatea... Cetățenilor. Cred că este Sfântul Santal, trebuie să-l fi reconstituit, sau măcar o parte din el. Îți aminteşti mnemonicul lui?

— Santal strălucind, cântă băiatul cu ochi albaştri.

— Înăuntru şi afară, îl completă Japheth, privind Bufnița în ochi. E timpul, aşadar?

— Când vom ajunge în Strat, voi face orice îmi va cere, chiar aşa gol cum sunt, zise Bufnița. Leagă-mă.

Apoi băiatul cu ochi albaştri îl luă pe Soma de braț şi îl îndemnă întruna să admire priveliştile Parthenonului, întorcându-i capul de la locul unde Ciorile înfăşurau Bufnița în viță-devie. Scoaseră dintr-un rucsac coiful Bufniței şi i-l aşezară pe cap, strângând filetele la gât poate mai mult decât ar fi considerat Soma că e confortabil.

Două dintre Ciori ridicară Bufnița între ele, cu picioarele împleticindu-se puțin. Soma văzu că scobiturile măştii din dreptul ochilor fuseseră astupate cu o bandă puternic reflectorizantă.

Japheth se adresă celorlalți:

— Urşii nu vor interveni; le va lua prea mult să se ridice de la mâncare. Evitaţi legislatorii, chiar şi dârele lor. PAT vor fi la sol, dar nu vă vor deranja. Băieţi, ştiţi de ce vă aflaţi aici.
Cele două Ciori care ţineau Bufniţa, i-o predară lui Japheth, care o luă de mână. Băiatul cu ochi albaştri spuse:
— Ştim de ce ne aflăm aici, Japheth. Ştim de ce ne-am născut. Şi, cât ai clipi, cele patru Ciori tinere dispărură, alergând în toate direcţiile, cu excepţia drumului de întoarcere pe StradaBisericii.
— Pictor Soma, zise Japheth. Mă ajuţi să-l conduc pe acest om? Fu luat prin surprindere. Deşi nu ştia de existenţa vreunui regulament care să-i interzică asta explicit, în mod tradiţional nimeni nu păşea pe Strat decât în timpul Campaniei.
— Mergem în Stratul de Sare? Întrebă.
— Mergem în Parthenon, răspunse Japheth.
*
În timp ce traversau Strada Bisericii dinspre sud, maşina se opri dintr-odată.
— Acum ce mai e, maşină? Întrebă Jenny. Strada Bisericii era artera de circulaţie din capitală care îi plăcea cel mai puţin.
Maşina adulmecă pământul o clipă, pe urmă, fără nici un avertisment, coti brusc la stânga şi acceleră, cu sirena urlând. Turiştii şi localnicii veniţi să admire apusul se împrăştiară în toate părţile, în timp ce maşina şi Jenny goneau vâjâind către orizontul alb, strălucitor.

Bufnița nu reuşi să facă decât câțiva paşi cu propriile puteri, încetini, apoi, se clătină şi pe urmă Cioara şi pictorul începură să-l care.
— Ce se întâmplă cu el? Întrebă Soma.
Trecuseră granița şi se aflau pe sare. Lăsaseră cei mai temerari vizitatori la o jumătate de cvartal în urmă.
— A dispărut în sine, răspunse Japheth.
— De ce?
Japheth râse pe jumătate.
— Ştii mai bine decât mine, amice.
În acel moment, Comodorul cel mai apropiat de ei făcu un pas înainte, cu piciorul drept, târî piciorul stâng câțiva metri în aceeaşi direcție şi pe urmă, răsucindu-se, se prăbuşi la pământ cu un bubuit răsunător.
— Hoooo! Strigă Japheth. Ce puternic se prăbuşesc! Ar fi mai bine să începem să fugim acum!
Soma era dezamăgit, dar nu surprins, să vadă că Japheth nu a vrut să spună să fugă de acolo.
Lângă drumul uşor curbat pe care Japheth îl alesese prin strălucirea orbitoare, se afla doar un urs. Chiar aşa, uşoară, golită de matematica sa, Bufnița era, totuşi, o povară şi Soma nu putea să piardă prea mult timp admirând culorile învolburate din blana de plastic a ursului.
— Ține-o înainte, strigă Cioara. În fața lor, doi dintre Comodori se întorseseră dintr-odată unul către celălalt şi lansau lovituri violente. Soma văzu o siluetă minusculă agățată de umerii unuia dintre uriaşi, văzu cum se desprinde, cade şi dispare sub o cizmă placată cu fier de mărimea unui gândac de colectare.

Apoi Soma alunecă şi căzu el însuşi, trăgându-i după sine pe ceilalți doi, pe terenul strălucitor, ridicând un nor de cristale usturătoare de sare în aer. Observă că unul dintre picioarele sale încălțate cu sandale era acoperit cu nămol auriu, încercaseră să ia prin învăluire unul dintre Legislatori, dar sfârşiseră prin a se împletici pe dâra altuia.

Japheth ridică Bufnița, acum moale ca o păpuşă de cârpe şi, icnind, îl săltă pe umerii.

— Soma, ar trebui să vii. S-ar putea să reuşim să intram. Nu e deloc o decizie greu de luat.

Cum poți să n-o iei? La început, a trebuit să fie convins, dar apoi a devenit unul dintre cei care s-au dus în lume să-i convingă pe ceilalți. Nu e doar istorie, e post-istorie.

— Soma! Japheth alergă direct la pictorul neclintit, încetinit de povara Bufniței de pe umeri. Se năpusti înspre Soma, doborându-l din nou la pământ, cu toții ratându-l pe Legislatorul neştiutor care trecu încet pe lângă ei.

— Sus, sus! Zise Japheth. Stai în spatele lui, atâta timp cat se mişcă în direcția potrivită. Cred că băieții mei au pierdut un Comodor. Glasul îi era foarte trist.

Legislatorul se opri şi scoase un răget. Un abur fetid începu să se ridice din el. Japheth îl luă pe Soma de braț şi îl trase după sine, prin haos. Unul dintre Comodori, primul care căzuse, stătea nemişcat la pământ, cu doi sau trei Legislatori croindu-şi drum de-a lungul sau. Cei doi care se luptaseră zăceau încleştați unul în brațele celuilalt, abia mişcându-se, strălucind din ce în ce mai fierbinte. Singurul Comodor rămas în

picioare, cu ochii ca nişte sori roşii, părea că priveşte fix chiar în spatele lor.
Când Comodorul începu să-şi mrişeze privirea mai aproape, Soma îl auzi pe Japheth spunând:
— Am ajuns mai aproape decât aş fi crezut.
Apoi maşina lui Soma, acoperită în mod misterios cu cruci roşii şi văicărindu-se cu glas subțire, se apropie pe nesimțite, oprindu-se cu un scârțâit în sarea din fața lor.
Soma deschise fără ezitare portiera cea mai apropiată din spate şi îl trase pe Japheth în urma lui. După ce toți trei – pictor, Cioară, Bufniță – se îndesară pe bancheta din spate, Soma strigă:
— Pe scările alea în sus, maşină!
Pe scaunul din față se afla o femeie ai cărei ochi păreau mari ca nişte farfurii.
Comodori avarie oameni fără cap în strat impunere convenții recuperare, întărire, abandonare temporară teleprezență localizare spion cu un cap spion cu un cap localizat.
Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii se temea să n-o ia razna. Ceva îi bubuia în cap, deşi nu încerca să-l deschidă. Ieri, lucrase la o reparație oarecare, pe plajă, punând la loc un geam spart. În seara asta, traversa în goană Marele Strat de Sare, cu Legislatorii, urşii şi Comodorii comportându-se într-un mod pe care nu-l mai văzuse şi despre care nu mai auzise.
Jenny însăşi se comporta într-un mod de care nu mai auzise. De ce nu a tras pur şi simplu frâna de mână, de ce nu a ieşit din maşină, nu a aşteptat PAT? De ce s-a

ținut mai strâns şi a coborât parasolarul ca să poată privi în oglindă bancheta din spate?
Erau trei bărbați. La început nu msese sigură. Unul părea a fi inconştient şi era îmbrăcat într-un costum ciudat, un fel de coif care îi acoperea complet capul. Nu-l cunoştea pe bărbatul înjachetă cu condensatori care îşi scotea capulpe fereastră, încercând să vadă ceva deasupra lor. Totuşi, pe celălalt îl recunoscu.
— Pictor Soma, spuse ea. Maşina ta se simte mult mai bine, deşi ți-a dus dorul îngrozitor.
Proprietarul maşinii nu făcu decât să se uite la ea cu ochi mari. Celălalt se trase înapoi prin geam, cu o bucurie sălbaticăpe chip. Smulse coiful de pe capul bărbatului culcat cu fața în jos şi strigă:
— Ai auzit? Imprevizibilul pe care l-ai profețit! Şi s-a nimerit în favoarea noastră!
*
Soma se gândea cu îngrijorare la suspensiile maşinii, fără a mai pomeni de cauciucuri, când făcu slalom printre picioarele ultimului Comodor rămas pe poziție şi săltă pe treptele abrupte ale Parthenonului. N-a lucrat direct la proiectarea subsistemelor, când s-a apucat să dezvolte maşinile. Atena începuse deja să preia o bună parte din detalii. Totuşi, nu toate, nu putea s-o acuze pentru vina pe care o simțea el pentru că-şi transformase subiecții animale în ceva asemănător unor componente încorporate.
Dar maşina reuşi să ajungă pe platforma şirului exterior de coloane, aparent deloc afectată. Bărbatul de lângă el, Japheth, aşa-l chema şi era din Kentucky, sări

din maşină şi alergă către uşile imense, închise cu contragreutăți.
— E din pricina crucilor. Ne aflăm într-un vehicul de urgență, conform uzanțelor lor.
Vorbise mecanicul, Jenny, aşezată pe scaunul din față, încercând să-şi oprească hemoragia nazală cu o cârpă unsuroasă.
— O aud pe Guvernatoare, continuă ea.
Soma îl auzea pe Japheth urlând şi înjurând. Întinse Bufnița pe bancheta din spate şi se cățără afară din maşină. Japheth bătea zadarnic în uşi, însângerându-şi pumnii, învârtindu-se, scuipând. Îl zări pe Soma.
— Astea n-au fost aici înainte, spuse el, arătând către două coloane de argint care se înălțau oblic din podeaua platformei, terminându-se în flanşe pe uşi. Nu sunt încuiate, doar pecetluite de cilindri nenorociți!
Japheth tremura.
— Cra! Strigă el. Cra!
— Ce încearcă să facă? Întrebă femeia din maşină.
Soma îşi frecă tâmplele cu degetele, străduindu-se să-şi amintească.
— Cred că încearcă să refacă Tennessee, răspunse el.
Cu greutatea a o mie de maşini în țeastă, cu tropotul a o mie de cai în ochi, Jenny era incapabilă să ia vreo decizie rațională.
Aşadar, irațional, părăsi maşina. Se îndreptă, împleticindu-se, către baza uneia dintre coloanele de argint. Când încercă să se agațe de ea, mâna îi alunecă.
— Ulei, spuse ea. Sunt doar cilindri hidraulici. Privi de jur împrejurul îmbrăcăminții metalice, acolo unde cilindrul dispă-rea în platformă, văzu placa de legătură.

Îşi scoase şurubelnița de la centură şi o folosi pentru a îndepărta placa.
Proprietarul îi şoptea maşinii, dar nebunul venise lângă Jenny.
— Ce faci? Întrebă el.
— Nu ştiu, răspunse ea, vorbind doar în sensul cel mai larg. Imediat, îşi vârî încheieturile în placa de legătură, mişcându-şi licențele şi garanțiile guvernamentale de la încheieturi pe sub un jet de lumină, cerându-i iute, cu glas murmurat, scuze maşinăriei. Apoi îşi folosi briceagul pentru a tăia o despicătură verticală, cât putu de lungă, în furtunul hidraulic.
Fluidul țâşni din perforație, acoperind-o pe Jenny cu o substanță lucioasă, verde murdar. Cilindru cedară.
Bărbatul de lângă Jenny o privi. Se întoarse şi se uită la Soma-cu-Cutia-de-Vopsele-de-pe-Aleea-Tipografului şi la maşină.
— Trebuie că am avut un plan destul de prost, spuse, pe urmă se grăbi să tragă silueta cu coif de pe bancheta din spate.
Breşă veniți acasă toți comodorii veniți acasă anulați destinația de urgență către vehicul neidentificat şi reveniți acum salt înăuntru salt înăuntru salt înăuntru.
Jenny nu putu să-i ajute pe Soma şi pe prietenii lui să-şi târască povara prin uşile templului, dar ea intră, clătinându-se. O văzuse până atunci pe Atena doar în părți minuscule, în altare manechin, care găzduiau doar fracțiuni infime ale Guvernatoarei.
Aici se afla adevărata şi copleşitoarea Atena, aici se afla sculptura înaltă de cincisprezece metri, cu arme şi armură, însoțită de rămăşițele sfărâmate ale

duşmanilor ei împietriți în marmură. Jenny reuşi să-şi ridice capul şi să privească dincolo de picioarele încălțate cu sandale, mai sus de veşmintele aurite, dincolo de obrajii strident vopsiți, către ochii de lazurit. Atena o privi şi ea. Atena făcu un salt.

În capul lui Jenny, în interiorul unei arhitecturi atât de mici, nu mai era loc pentru Jenny-cu-Vaselină-sub-Unghii. Jenny fugi.

Soma văzu mecanicul, femeia care fusese atât de bună cu maşina lui, căzând în genunchi, cu sângele țâşnindu-i din nas şi din urechi. Îl văzu pe Japheth aşezând Bufnița, ca o ofrandă, în fața Guvernatoarei. El fusese printre detractori, luase în derâdere ideea de a găzdui corpul principal într-un loc cu potențial simbolic atât de mare.

În spatele lui, maşina claxona. Zgomotul de-abia se auzea peste sunetele metalice, stridente ce ieşeau din Strat. Comodorul care rămăsese în picioare îşi răsucea bustul, întorcându-şi jumătatea superioară către Parthenon. Sarea supraîncălzită se topea, într-o dâră care cobora încet către trepte.

Soma alergă înapoi la maşină. Intră, aplecându-se, şi îşi aminti de portiera din spate, de cadoul surpriză. O răsucire în camera de combustie, pe urmă o apăsare şi cheia pătrunse în coloană. Maşina tremură.

— Fugi acasă cât de repede poți, maşină. Înapoi la fermă, cu ai tăi. Fii iute, maşină, fii isteață.

Maşina se deşteptă. Se scutură de stăpânirea lui Soma şi îşi închise căpşorul. Scoase un sunet scurt de surprindere şi pe urmă alergă cu o viteză năucitoare, săltând în josul scărilor, peste sarea topită şi prin

furtună, în timp ce bicicletele cu aripi de bule coborau de jur împrejur. Comodorul începu o nouă răsucire domoală, încercând s-o urmărească.
Soma se întoarse la liniştea relativă din interiorul Parthenonului. Privirea Atenei era otrăvitoare, dar el nu o putea simți. Bufnița îi smulsese această capacitate. Bufnifa care zăcea înaintea lui Japheth, lipsită de apărare, în fața cuțitului pe care acesta îl ridica.
— De ce? Strigă Soma.
Dar Japheth nu-i răspunse, ci plonja peste Bufniță, într-un salt de-a dura, evitând cu greu rafala de lovituri cu picioarele şi croşee venite din partea lui Jenny. Ochii îi erau larg deschişi şi sângerau. Din urechi şi din nări îi curgea şi mai mult sânge, dar continua să-l atace pe Japheth cu furie neobosită.
Japheth se ghemui şi făcu un salt. Răspunsul la întrebarea lui Soma veni, cu glas nedesluşit, din partea lui Jenny. Totuşi, nu era Jenny. Soma cunoştea vocea, şi-o amintea de undeva şi nu era Jenny.
E o bombă în carnea aceea prietene soma un cuțit o amenințare un anihilator.
Japheth strigă la Soma.
— Trebuie să hotărăşti din nou! Scoate adevărul din el!
Făcu semn către Bufniță, cu cuțitul. Soma trase aer în piept, suspinând.
— Atât de liber cu viețile. Unul dintre motivele pentru care am urcat aici.
Trupul lui Jenny se apropie împleticindu-se de Japheth, dar Cioara căzu pe podeaua lustruită. Trupul lui Jenny alunecă în cădere, cu tălpile pantofilor acoperite de acelaşi ulei ca şi salopeta.

— Vărul meu Bufniță a murit asfixiat, Soma, cu cel puțin zece minute în urmă, spuse Japheth. A murit imperfect şi necontrolat.
Apoi se îndoi puțin de spate şi azvârli obiectul ascuțit într-un arc uşor. Cuțitul zăngăni la picioarele lui Soma.
Mereu aceleaşi argumente.
Mereu aceleaşi argumente...
Soma ridică cuțitul şi privi în jos, la Bufniță. Lupta din fața lui, dintre o femeie moartă şi un bărbat care cu siguranță va muri curând, se depănă mai departe. Japheth nu mai spuse nimic, doar se uită la Soma cu ochi rugători.
Ochii trupului lui Jenny îi urmăriră privirea, văzură cuțitul în mâna lui Soma.
Vei promova amicesoma vei urca la rangul de comodorai fost al 96-lea acum eşti al 99-lea soma-cu-cutia-de-vopselede-pe-aleea-tipografului statul voluntar îți aplaudă spiritul civic.
Dar nu era disprețul de până atunci, refuzul intrării în cercul celor mai înalte minți. Amintiri de dinainte şi după, decizii luate de el şi pentru el, simțiri şi urcuşuri hotărâte de tot mai puțini şi apoi de unul singur, unul care fusese un produs, nu un coif.
Soma implântă cuțitul în pieptul nemişcat al Bufniței şi tăie în jos, către pântece, cu toată puterea pe care şi-o putea aduna. Pielea şi grăsimea căzură de-a lungul unei fisuri mai drepte decât ar fi putut el să taie. Bomba – cuțitul, anihilatorul, amenințarea – arăta ca un balonaş alb. Îl înțepă cu vârful ucigaş al lamei Kentuckianului.

O novă erupse în centrul spațiului, acolo unde viețuiesc matematica şi Detectivii. Un val de numere purificatoare năvăli în afară, împrăştiindu-se în întreg oraşul Nashville, de-a lungul Statului Voluntar, umplând spațiul din interiorul câmpului de separație.
Cei 144 Detectivi se evaporară. Regele Maimuțelor de Piatră, nimic altceva decât o lumină diformă, deveni umbră. Comodorii rămaseră nemişcați, biologia distrusă aşezată în piepturile lor deveni oarbă, pe urmă surdă şi muri.
Iar Nashville cel plin de cântec amuți. Zece mii de mii de capete se opriră şi zece mii de mii de suflete deveniră nesimțitoare, fără sprijin, având nevoie de renaştere.
La nord de Zidul împrejmuitor, începură să sune alarmele.
La Parthenon, Japheth Sapp îşi aşează cu blândețe vârfurile degetelor arătător şi inelar pe pleoapele lui Jenny şi le închise.
Apoi Cioara răvăşită trecu pe lângă Soma şi se năpusti afară, în noapte. Marele Strat de Sare nu mai strălucea, până şi luminile oraşului păliseră, astfel că Soma îl pierdu repede din priviri. Dar apoi vocea croncănită răsună încă o dată.
— Am rănit maşina numai fiindcă am rost nevoiți.
Soma se gândi o clipă, apoi spuse:
— Şi eu la fel.
Dar Cioara dispăruse şi Soma nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Luase singura decizie care îi mai rămăsese. Privi aiurea cum urşii în flăcări pluteau jos, în mare. O imagine extraordinară, dar îşi rătăcise cumva vopselele.

SFÂRŞIT